

TÜRKİYE
DEĞER
ÖDÜLLERİ

**LİSE DEĞER ÖDÜLÜ KATEGORİSİ
TÜRKİYE BİRİNCİSİ**

ALİ OSMAN BALCI

MAHMUT CELALEDDİN ÖKTEN ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ
TRABZON / MERKEZ

SABRIN BÜYÜTTÜĞÜ ÇOCUK

Ali Osman “sabır” değerinin hayat bulmuş, ete kemiğe bürünmüş halidir. Zor koşullar altında cesaret ve metanet duygusunu yitirmemek olarak tanımlanan “sabır” Ali Osman’ın yaşam şeklidir. Dünyaya geldiği anda başladı onun zorlu mücadelesi...

Ali Osman’ın doğumu sırasında yaşanan sorunlar annesinin bedeninde bazı hasarlara neden oldu ve yaşamını felçli olarak sürdürmek zorunda kaldı. Ailenin mutluluk kaynağı olacaktı bu ilk erkek çocuk. İki kız çocuğun ardından gelecek erkek çocuk tüm aileyi sevince boğmuştu. Büyük bir sevinçle beklenen doğum aslında büyük sıkıntılara gebeydi. Anne sevgisi ve ilgisini yaşayamadan büyüdü Ali Osman ama hiçbir zaman bu durumdan şikâyet etmedi. Aksine kendisini annesinin bu halinden dolayı sorumlu ve suçlu hissetti. Bu suçluluğun altında sessiz sedasız ezildi ama asla isyan etmedi. İlkokula başladığında var gücüyle derslerine odaklandı. Günden güne daha da başarılı oldu. Artık okulda öğretmenlerinin ve arkadaşlarının dikkatini çeker hale geldi.

Bir gün okuldan öğretmenleri ev ziyareti yapmak üzere onun yaşadığı eve geldi. Standart bir aile hayatı ile karşılaşacaklarını düşünen öğretmenleri gördükleri manzara karşısında donup kaldılar. Eve vardıklarında yerde yüzüstü yatan bir anne ve maddi sıkıntıların da yaşandığı belli olan bir oda vardı. İnşaat işçisi olan babası iş çıkarsa çalışıp evin geçimini sağlayabiliyor ve çocuklarına bakabiliyordu. Felçli eşine bakmanın yanı sıra annesiz çocuk büyütmenin yükü onun da belini büküyordu. Şaşkınlıklarını belli etmemeye çalışan öğretmenlerinin gözünde Ali Osman çok daha büyüdü. Bu sıkıntı hakkında da hiç konuşmak istemiyordu çünkü sabrettiği bu büyük zorluk onun için yalnızca yaşanılması gereken bir şey, üstlenmesi gereken bir sorumluluktaki. Ne de olsa annesi onu dünyaya getirirken bu hale düşmüştü. Elbette ilgilenenecekti hiç şikâyet etmeden, sıkılmadan, bunalmadan...

Annesinin tek yapabildiği konuşmaktı. Sadece konuşarak ailesinin hayatına dahil olabiliyordu. Elinden geldiğince yattığı yerden ailesini yönlendiriyor, çocuklarının işlerini düzene sokmalarını sağlamaya çalışıyordu. İşin en zor tarafı annesinin doktor kontrolleriydi. Doktorlar eve gelip muayene etmeye pek yanaşmıyordu. İlle de hastaneye gelmesi gerekiyordu. Fakat bu hiç de kolay değildi. Sedyeye yerleştirilen felçli annesi evden çıkarmak hiç kolay değildi. Asansöre sığmayan sedyeyi merdivenlerden indirip çıkarmaları gerekiyordu. Her kontrol günü yaşanan bu çile Ali Osman için yeni bir hedefin ilham kaynağıydı. Doktor olacaktı, hastalara hele ki annesi gibi hastalara derman, kendisi gibi çocuklara umut olacaktı. Her derde koşacaktı.

Büyüdükçe derslerindeki başarısının yanı sıra yardımseverliği ve güzel ahlakı ile de herkesin dikkatini çekiyordu. Sınıfında öğrenme güçlüğü yaşayan arkadaşlarına boş zamanlarında ders anlatarak onların da başarılı olmalarına yardım ediyordu. Herkesin tekrar tekrar anlatmaktan bunaldığı öğrencilere bıkmadan usanmadan, sabırla, anlayana kadar ders anlatıyordu.

Ona bakan herkes içindeki derin kederi değil yüzündeki tatlı gülümseme ile hayata umutla bakan kocaman gözlerini görüyordu. Hayatında karşılaştığı en ufak güçlükte pes eden, en küçük başarısızlıkta mazeret olarak öne süren, yaptığı yanlışları kendisine hak gören insanlara inat gülümsüyordu hayata umutla. Ortaokul yıllarında başarısı katlandı. Sınıf birincisi olarak bitiriyordu her yılı. Ona hayran bakışlar nasıl bu kadar başarılı olduğunu merak ediyordu. Kimse bilmiyordu onun dünyasında kopan fırtınaları. Arkadaşları annesine nazlanırken, ergenlik bunalımı bahanesiyle şımarıklık yaparken o öğle aralarında okuldan çıkıp eve koşarak annesinin yemeğini yediriyordu. İhtiyaçlarını giderip okula tekrar döndüğünde pür dikkat öğretmenlerini dinleyerek hedefine doğru emin adımlarla ilerliyordu. Sadece konuşabilen annenin yanına bir cep telefonu bırakılıyordu herhangi bir sıkıntı durumunda yardım çağırabilsin diye. Bir gün sınıf rehber öğretmenin ders sırasında telefonu çaldığında arayan Ali Osman'ın annesiydi. Öğretmen panikle telefonu açtığında felçli anne yardım istiyordu. Sabah çıkarken pencere açık unutulmuş ve üşümüştü. Hemen yetişti, annesinin derdine derman oldu yine. Fakat her yeni gün yeni bir sabır testi idi. Her testi gülümseyerek geçiyordu, sessiz bir mücadele vardı içinde kimsenin bilmediği. Ta ki o acı güne kadar...

Hedefine ulaşmak ve iyi bir doktor olabilmek için iyi bir lisede öğrenimini sürdürmek istiyordu. TEOG sınavında başarılı olabilmek için çalışıp didinmiş, sayısız deneme sınavlarında ter dökmüş, bu esnada annesinin bakımını asla ihmal etmemiş ve nihayet sınav günü gelip çatmıştı. Ertesi gün sınava girecek ve sabırla verdiği mücadelede büyük bir engeli daha aşacaktı. Ancak sınavdan önceki gün biricik anneciğini kaybetti. Annesinin ölüm haberi ile Ali Osman'ın hayat hikâyesi herkes tarafından bilinir oldu. İnsanların ona hayranlığı arttı elbette ama bir o kadar da acıyan bakışlar vardı. Şimdi ne olacaktı? Bu zavallı çocuğun bu kadar emeğine yazık olacak diye düşünülürken o yine metaneti ile şaşırttı. Cenazenin ardından baba gibi onu seven değer veren okul müdürü ve sınıf rehber öğretmeni onu teselli etmek için konuştular. "Üzülme, mazeret sınavına girersen, hele bir toparla kendini" dediler. Fakat o yaşından beklenmeyen bir olgunluk ile sınava herkes gibi katılacağını söyledi. Mazeret sınavına girmeyi kabul etmedi. Ne zaman mazeret sundu ki zaten. Başına gelen her şeye sabretmiş, kabullenmiş ve annesinin onu doğururken felç kalmasından dolayı hissettiği suçluluk duygusunu hayatta onu güçlü tutan dinamiklere dönüştürmüştü. Bu kez de öyle yaptı. O sınava girdi ve tam puan alarak Türkiye birincisi oldu. Artık onu tanımayan yoktu. Tüm şehirde afişlerde ve billboardlarda onun fotoğrafları vardı. "TEOG sınavı Türkiye birincisi Ali Osman Balcı".

Ali Osman şimdi Anadolu İmam Hatip Lisesi 9. Sınıf öğrencisi. Herkes onun başarısını konuşuyor. Ancak içleri dolu olan başakların boynunu bükmesi gibi tevazu ile alıyor tebrikleri. Tam puan alarak elde ettiği Türkiye birinciliği elbette dillerde fakat doğduğu andan itibaren yaşadığı zorluklar karşısında takındığı tavrı, sabrı, metaneti ve tüm bu zorlukları başarılı olma isteğine dönüştürmesi hem dillerde hem gönüllerde. Etrafındaki büyük küçük herkes onun sahip olduğu erdemleri örnek alıyor. Güzel kalbi güzel yüzünde görünür olmuş. Ona bakan herkes aynı şeyi düşünüyor ; “Acaba onun yaşadıkları benim başıma gelse...” “Sabır” deyince ilk akla gelen Hz. Eyüp idi bizler için. Eyüp’ün sabrı akıllara sığmaz. Hikâyelerini dinledik hep aklımıza sığdırmaya çalışarak. Ve şimdi yıl 2018. İsteddiği olmadığı anda isyan eden gençlere alıştık artık diyorduk. 21. yüzyıl gençleri hiçbir şeye sabretmiyor derken Eyüp’ün sabrını hatırlatan bir yaşam hikâyesine tanık olduk. Ali Osman... Sabır ne güzel bir değer. Sabır bir insanı nasıl yüceltiyormuş meğer... Şimdi onun arkadaşları onun güzel ahlakını, azmini görüp imreniyor. Hayatın zorlukları insanı geri çekmez ileri götürür yeter ki sabredelim.

Şu anda Ali Osman birincilikle 9. Sınıfı tamamlamak üzere ve üzerinde çalıştığı Tübitak araştırma projeleri var. Her geçen yıl kendini daha da geliştirerek başarısına başarı katıyor yüzündeki o tatlı gülümseme ile birlikte. Ve biz yine bilmiyoruz içinde kopan fırtınaları. Ne şikâyet eder, ne sızlanır ne de bir şey ister... O sadece önüne çıkan engellere, zorluklara gülümser ve o engin sabrı ile tüm zorlukları aşar. Sabrı ile hem arkadaşlarına hem de öğretmenlerine ilham oldu, hayatta nasıl güçlü olunur, fırtınalar bir alevi nasıl büyütür, güçlendirir öğretti. Şimdiden bir çocuk doktor oldu; dertlerle ağrıyan kalpleri iyileştirdi. Hâl diliyle herkese haykırdı: “Allah sabredenlerledir” diye.

Bizler öğretmenleri olarak hedefine ulaşması ve başarılı bir doktor olması için dua ediyoruz. Annesi gibi çaresiz hastalara derman olacak, güldürdüğü her çocuk ile içindeki sabır timsali çocuk gülsün diye.